

TRANSKRYPCJA

Transkrypcja uwzględnia tradycyjne znaki diakrytyczne. Kropki pod spółgłoskami i kreseczki nad samogłoskami przeznaczone dla znających język arabski. Czytelnicy mogą na te znaki nie zwracać uwagi i czytać jak po polsku, a więc ā jak a, ṭ jak t itd. Używam też połączeń dwuliterowych: ch, dž, gh, sz, dh, th. Dwugłoski tradycyjnie zapisuję dwiema literami, a więc au i aj.

Spółgłoska *w* wymawiana jest jak polskie ł.

Połączenie dwuliterowe: dh i th oznaczają niewystępujące w języku polskim międzyzębowe takie angielskie (th) w *thank you* i (dh) w *that*; gh szczelinowe języczkowe g, ch to charczące (również języczkowe) h.

Kreseczka nad samogłoskami (ā, ī, ū) oznacza ich długość.

Dwa apostrofy: ' oraz ' oznaczają arabskie spółgłoski – krtaniową i gardłową – niewystępujące w języku polskim. Odpowiada im przerwa w wymowie: szari'at wymawia się szari–at a nie szarijat.

Pominąłem większość identycznych głosek: arabskie b to polskie b, k – k, itd.

Odpowiedniki naukowej transkrypcji w tej stosowanej tutaj:

a	a
ā	ā
d	d
ḏ	ḏ
ḏ̣	dh
ḡ ¹	dż
ḡ	gh
ḥ	ḥ
ḥ̣	ch
ī	ī
i	i
q	q
ṣ	ṣ
s	s
š	sz
ṭ	ṭ
ṭ̣	th
u	u
ū	ū
w	w
w	u (w dyftongach aw, au)
y	j
ẓ	ẓ

¹ Nie mylić z „tureckim” ḡ.